

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola a soudců Mgr. Martina Lachmanna a Mgr. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobce: **Z.Ch.**
bytem XYZ

proti

žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**
sídlem Na Františku 32, Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2020, čj. MPO 574037/20/21100/21120

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 6. 10. 2020, čj. MPO 574037/20/21100/21120, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám žalobce.

Odůvodnění:

I. **Předmět řízení a vymezení sporu**

1. Žalobce se žalobou podanou dne 18. 11. 2020 domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 6. 10. 2020, čj. MPO 574037/20/21100/21120 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví (dále jen „**ÚNMZ**“ nebo „**povinný subjekt**“) ze dne 25. 8. 2020, čj. ÚNMZ/02926/1100/2016/004 (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím povinný subjekt odmítl podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „**zákon č. 106/1999 Sb.**“), žádost žalobce o poskytnutí informací podanou dne 30. 3. 2016, kterou se žalobce domáhal poskytnutí „[s]eznamu všech technických norem (ČSN, ČSN EN), podle kterých stanoví povinnost postupovat stavební zákon a právní předpisy vydané k jeho provedení platných k 30. 3. 2016“ a dále „platného znění těchto technických norem platných k 30. 3. 2016“ (dále jen „**Žádost**“).
3. Žalobce zároveň navrhl, aby soud zrušil Prvostupňové rozhodnutí a „[v]yslovil právní názor, který žalovaného zaváže k tomu, aby Úřadu (povinnému subjektu, pozn. soudu) nařídil, že tento je povinen určit“ v Žádosti požadované technické normy.
4. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 8. 10. 2020.

II. Rozhodnutí žalovaného (Napadené rozhodnutí)

5. Žalovaný úvodem odůvodnění Napadeného rozhodnutí rekapituloval předchozí průběh řízení. Připomněl, že krátce po podání Žádosti povinný subjekt poskytl žalobci odkaz na své internetové stránky s tím, že na nich lze požadované informace nalézt. Poněvadž žalovaný ke stížnosti žalobce tento postup povinného subjektu potvrdil, podal žalobce proti tomuto postupu ke zdejšímu soudu žalobu na ochranu proti nečinnosti, které Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 26. 3. 2020, čj. 5 A 122/2016 - 64, vyhověl a uložil ÚNMZ povinnost vydat rozhodnutí o Žádosti do 15 dnů od právní moci rozsudku.
6. Žalovaný v Napadeném rozhodnutí dále připomněl, že Prvostupňové rozhodnutí opírá odmítnutí Žádosti o důvod podle § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., neboť požadovanou informaci považoval povinný subjekt za názor na to, které z dotčených norem splňují podmínku uvedenou v Žádosti, vztahující se navíc k výkladu zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném k 30. 3. 2016 (dále jen „**stavební zákon**“), k němuž není povinný subjekt kompetentní.
7. V první odvolací námitce se žalobce domáhal postupu povinného subjektu podle závěrů uvedených ve skutkově shodné věci v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, čj. 1 As 162/2014 - 63, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. března 2016, čj. 1 As 219/2015 - 40, potažmo v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 9. 2015, čj. 11 A 3/2014 - 82, a upozorňoval na odlišné zacházení s tehdejšími žalobci. Žalovaný k této námitce uvedl, že tehdejší žalobce navrhl exekuci k vymození nepeněžitelného plnění (tj. poskytnutí požadovaných technických norem) od ÚNMZ, avšak Městský soud v Praze v usnesení ze dne 8. 8. 2016 ke sp. zn. 21 Co 309/2016 konstatoval, že výkon rozhodnutí nelze nařídít, neboť shora uvedený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 9. 2015, čj. 11 A 3/2014 - 82, není po materiální stránce vykonatelný, jelikož technické normy, které měly být žalobci poskytnuty, nebyly v rozsudku žádným způsobem identifikovány, včetně specifikace rozhodného data platnosti, resp. účinnosti. Přesto ÚNMZ tehdejšímu žalobci poskytl „[i]nformace v podobě určitého okruhu technických norem souvisejících se stavebním zákonem a jeho prováděcími předpisy“. Žalovaný doplnil, že pro nemožnost plnění však tato informace neobsahovala žádnou jednoznačnou identifikaci těchto norem ve vazbě na zmiňované právní předpisy a jejich jednotlivá ustanovení. Proto podle názoru žalovaného nelze tvrdit, že by byla ze strany ÚNMZ ve věci tehdejšího žalobce poskytnuta informace, ze které by bylo zřejmé, podle kterých

technických norem ČSN a ČSN EN stanoví stavební zákon a jeho prováděcí předpisy povinnost postupovat. Povinný subjekt podle tvrzení žalovaného totiž tuto informaci neměl a doposud nemá. Proto žalovaný odmítl provést žalobcem navrhovaný výsledek tehdejšího žadatele.

8. K odvolací námitce, podle níž měl ÚNMZ povinnost mít požadovanou informaci k dispozici, žalovaný odkázal na čl. 45a Legislativních pravidel vlády. Z této úpravy má být zřejmé, že jediným subjektem povinným a oprávněným určit, zda technická norma bude závazná či nikoli, je tvůrce (gestor) právního předpisu, přičemž je povinen v případě její závaznosti přesně specifikovat, o kterou technickou normu se jedná (výlučného nebo indikativního charakteru). Podle žalovaného pouze ten, kdo má zájem na tvorbě a podobě určitého právního předpisu, může definovat důvody (a popsat je v důvodové zprávě), proč je při aplikaci určitého ustanovení takového právního předpisu nezbytné závazně použít technickou normu.
9. Pokud jde o odkaz žalobce na § 8 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby (na níž odkázal též Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, čj. 1 As 162/2014 - 63), žalovaný nezpochybnil závěr kasačního soudu, že odkazy na technické normy, které tato vyhláška obsahuje, jsou odkazy výlučného, a nikoli indikativního charakteru, a proto má být přístup k těmto normám veřejný a bezplatný. S ohledem na shora uvedené ustanovení Legislativních pravidel vlády však žalovaný dovedl povinnost tvůrce (gestora) právního předpisu technickou normu „[j]ednoznačným způsobem identifikovat, a to normativním odkazem uvedením označení, data vydání a úplného názvu technické normy v textu právního předpisu“. K této identifikaci technických norem vázaných na příslušná ustanovení právního předpisu tedy není ÚNMZ oprávněn. Žalovaný dodal, že v případě, že gestor stavebního zákona, tedy Ministerstvo pro místní rozvoj, dotčené technické normy pro ÚNMZ označí, pak je ÚNMZ „[p]řipraven postupovat tak, aby naplnil obsah zákona o svobodném přístupu k informacím“.
10. Rozsah informační povinnosti ÚNMZ ohledně technické normotvorby lze dle žalovaného rovněž dovodit z § 5 zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o technických požadavcích na výrobky**“). Ze znění uvedeného ustanovení je dle žalovaného zřejmé, že ÚNMZ „pouze“ zajišťuje tvorbu, vydávání a distribuci českých technických norem, jejich změny a zrušení v rozsahu vymezeném tímto zákonem, a to prostřednictvím České agentury pro standardizaci. Určení, která konkrétní technická norma se váže ke konkrétnímu právnímu předpisu a k jeho jednotlivým ustanovením, žalovaný pod takto vymezenou působností nespářoval.
11. Žalovaný poukázal též na legislativní návrh tzv. sponzorovaného přístupu k technickým normám, na jehož základě budou ústřední orgány státní správy povinny zajistit u České agentury pro standardizaci bezplatný přístup k technickým normám a jiným technickým dokumentům, na něž odkazují právní předpisy v působnosti toho kterého ústředního orgánu.¹

¹ Jde o - v mezidobí již vyhlášený a účinný - zákon č. 526/2020 Sb., kterým se mění zákon č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších

12. Žalovaný závěrem připomněl, že žalobce nespécifikoval v souladu s § 14 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. technické normy, podle kterých stanoví povinnost postupovat stavební zákon a právní předpisy vydané k jeho provedení, platné k 30. 3 2016, a to přestože byl seznámen s tím, že by mu měla být předmětná informace poskytnuta Ministerstvem pro místní rozvoj. Žalovaný byl proto přesvědčen, že tím žalobce nenaplnil požadavky kladené na žádost v § 14 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb.
13. Proto se žalovaný ztotožnil s povinným subjektem v tom, že požadované informace by v případě jejich poskytnutí ze strany ÚNMZ byly pouhým názorem či domněnkou k otázce náležející do působnosti jiného orgánu státní správy. Žalovaný proto souhlasil jak s výrokem Prvostupňového rozhodnutí, tak i s důvody odmítnutí Žádosti povinným subjektem.

III. Žaloba

14. Žalobce nejprve rekapituloval předchozí průběh správního i souvisejícího soudního řízení a obsah Napadeného rozhodnutí.
15. Žalobce pod **prvním žalobním bodem** namítal, že povinný subjekt, resp. žalovaný nepostupoval konzistentně. Jestliže po podání Žádosti v roce 2016 povinný subjekt poskytl žalobci čtyři technické normy odkazem po konzultaci s Ministerstvem pro místní rozvoj, nemohl žalovaný v Napadeném rozhodnutí dojít k závěru, že ÚNMZ není kompetentní k určení příslušných technických norem.
16. Postup žalovaného a povinného subjektu považoval žalobce dále za rozporný též s výrokem rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 9. 2015, čj. 11 A 3/2014 - 82, který ÚNMZ nařídil technické normy ke stavebním předpisům tehdejšímu žadateli poskytnout.
17. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že ÚNMZ nemůže určit příslušné technické normy, když tyto nejsou ve stavebním zákoně a právních předpisech k jeho provedení „[u]rčeny označením, datem vydání a úplným názvem“. Podle žalobce jsou stavební zákon a jej provádějící právní předpisy obecně závazné, tedy jsou závazné i pro ÚNMZ, který jich měl dbát a na základě svého správního uvážení tyto normy určit. Porušení Legislativních pravidel vlády při tvorbě prováděcích předpisů ke stavebnímu zákonu ze strany Ministerstva pro místní rozvoj pak dle tvrzení žalobce nemůže mít vliv na povinnost kohokoliv stavební zákon a jeho prováděcí předpisy dodržovat. Doplnil, že skutečnost, že ve stavebním zákoně a jeho prováděcích předpisech nejsou požadované technické normy jednoznačně identifikovatelné, nezabývá ÚNMZ povinnosti tyto technické normy určit a žalobci je poskytnout.
18. V rámci **druhého žalobního bodu** vytkl žalobce žalovanému, že nezjistil, které technické normy a na základě čeho poskytl povinný subjekt tehdejšímu žadateli k obdobné žádosti v návaznosti na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 9. 2015, čj. 11 A 3/2014 - 82, resp. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. března 2016, čj. 1 As 219/2015 - 40. Žalobce v tom spatřoval bezdůvodný odlišný přístup ve vyřizování žádostí o informace.

předpisů, a zákon č. 90/2016 Sb., o posuzování shody stanovených výrobků při jejich dodávání na trh, ve znění pozdějších předpisů (pozn. soudu). Viz též vyjádření žalovaného k žalobě.

19. Pod **třetím žalobním bodem** žalobce s odkazem na § 3 písm. k), § 8 odst. 1, § 9 odst. 3 a § 55 odst. 2 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby dospěl k závěru, že mu povinný subjekt neposkytl Normu ČSN EN 1992-1-1 Eurokód 2: Navrhování betonových konstrukcí - Část 1-1: Obecná pravidla a pravidla pro pozemní stavby z listopadu 2006. S odkazem na § 11 odst. 1 téže vyhlášky pak žalobce měl za to, že mu nebyly poskytnuty ani normy ČSN 73 0580-1 Denní osvětlení budov - Část 1: Základní požadavky z června 2007, ČSN 73 0580-2 Denní osvětlení budov - Část 2: Denní osvětlení obytných budov z června 2007, ČSN 73 0580-3 Denní osvětlení budov - Část 3: Denní osvětlení škol ze září 1994 a ČSN 73 0580-4 Denní osvětlení budov - Část 4: Denní osvětlení průmyslových budov ze září 1994. Žalobce se domníval, že tehdejšímu žadateli byly tyto normy poskytnuty.

IV. Vyjádření žalovaného

20. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 18. 12. 2020 obsáhle zopakoval průběh správního a souvisejícího soudního řízení o Žádosti, včetně doposud žalobci poskytnutých informací.
21. Žalovaný v této souvislosti citoval názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, čj. 1 As 162/2014 - 63, který převzal Městský soud v Praze do svého rozsudku ze dne 26. 3. 2020, čj. 5 A 122/2016 - 64, kterým bylo povinnému subjektu uloženo vydat rozhodnutí o Žádosti: „[v] daném případě si žalovaný správní orgán musí nejprve vyjasnit otázku, čeho se žalobce přesně svou žádostí domáhá (již z důvodu vykonatelnosti rozhodnutí, na kterou žalobce u ústního jednání upozorňoval), resp. není-li z podané žádosti zcela jednoznačné, kterých technických norem se týká, měl by žalobce vyzvat ke sdělení, jakých konkrétních technických norem se žalobce domáhá tak, aby žádost žalobce korespondovala s rozhodnutím správního orgánu a poskytnutím požadované informace. Teprve po vyjasnění si žalobcova požadavku bude na místě, aby žalovaný o žádosti rozhodl, a to v souladu se závazným právním názorem soudu i s výše uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu“. Žalovaný se proto domníval, že i Nejvyšší správní soud vycházel z potřeby jednoznačné identifikace informace, která má být poskytnuta. Ani uvedený rozsudek Městského soudu v Praze však dle žalovaného neobsahuje vyjádření k otázce určení okruhu závazných technických norem ve stavebnictví, které bylo z hlediska dalšího postupu povinného subjektu zásadní.
22. Žalovaný při vydání Napadeného rozhodnutí tudíž vycházel dle svých slov z toho, že je poskytnutí informace v podobě bezplatného vydání plného znění technických norem, podle kterých stanoví povinnost postupovat stavební zákon a právní předpisy platné k 30. 3. 2016, možné až na základě znalosti, o které technické normy se konkrétně jedná. Touto znalostí však podle názoru žalovaného povinný subjekt nedisponuje a vzhledem k tomu, že uvedené technické normy náleží do věcné působnosti Ministerstva pro místní rozvoj, nemůže je povinný subjekt bez seznamu těchto technických norem identifikovaných tímto ministerstvem žalobci bezplatně poskytnout.
23. Žalovaný uvedl, že žalobní tvrzení vycházejí z odvolacích námitek, a proto odkázal na odůvodnění Napadeného rozhodnutí.
24. Co se týká vlastních žalobních námitek, žalovaný připomněl, že i přes závěry vyplývající z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 9. 2015, čj. 11 A 3/2014 - 82, nebyl povinný

subjekt s to určit, se kterými technickými normami ČSN, ČSN EN spojují stavební zákon a právní předpisy vydané k jeho provedení k datu 30. 3. 2016 jejich závaznost, neboť indikativní odkazy, které byly Nejvyšším správním soudem shledány jako odkazy závazné, nejsou v těchto právních předpisech jednoznačně identifikovány.

25. Proto byla tehdejšímu žadateli v návaznosti na uvedený rozsudek zdejšího soudu povinným subjektem „[z]cela mimo rámec žádosti samotné, předána informace v podobě určitého, jím vydefinovaného okruhu technických norem souvisejících se stavebním zákonem a jeho prováděcími předpisy“. Podle žalovaného byl tento krok vyvolán patovou situací, kdy povinný subjekt nebyl nadále schopen identifikovat, o které technické normy se jedná. Proto poskytnuté technické normy nebyly doplněny informací identifikující závaznost těchto norem ve vazbě na stavební předpisy. Žalovaný proto odmítl žalobní tvrzení, že by tehdejšímu žadateli byla povinným subjektem poskytnuta informace, ze které by bylo zřejmé, podle kterých technických norem stanoví stavební zákon a jeho prováděcí předpisy povinnost postupovat, neboť tuto informaci ÚNMZ neměl a doposud nemá k dispozici. Žalovaný dovodil, že zájmem tehdejšího žadatele bylo především vyřešení právní otázky bezplatného přístupu k obsahu závazných technických norem, přičemž tuto otázku Nejvyšší správní soud v tehdejší řízení zodpověděl, na rozdíl od otázky, „[k]do je povinen určit jejich závaznost“.
26. Podle žalovaného se tedy žádné soudní rozhodnutí doposud nevypořádává s otázkou vymezení věcně příslušného orgánu veřejné moci k určení, zda technická norma, na niž příslušný právní předpis odkazuje, je technickou normou závaznou, či nikoli, a na základě jakého právního předpisu. Proto žalovaný v Napadeném rozhodnutí vyšel ze znění Legislativních pravidel vlády, z něž dovodil, že „[j]ediným subjektem povinným a oprávněným určit, zda technická norma bude závazná či nikoli, je tvůrce/gestor právního předpisu. Ten je také povinen v případě její závaznosti přesně specifikovat, o kterou technickou normu se jedná.“.
27. Jestliže žalobce poukazuje na § 8 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, žalovaný opět zdůraznil, že k veřejnému a bezplatnému poskytnutí závazné technické normy může povinný subjekt, resp. žalovaný přistoupit až na základě splnění povinnosti tvůrce/gestora právního předpisu podle čl. 45a odst. 2 Legislativních pravidel vlády. Povinný subjekt ani žalovaný tedy není schopen a ani oprávněn samostatně a bez znalosti věcné problematiky vztahující se k dotčenému právnímu předpisu identifikovat, které technické normy jsou vázány na příslušná ustanovení právního předpisu. Žádosti tak může povinný subjekt, resp. žalovaný vyhovět jen, bude-li mu známo, o které technické normy se konkrétně jedná.
28. Stejně jako v Napadeném rozhodnutí žalovaný odkázal na § 5 zákona o technických požadavcích na výrobky, z něž dovodil, že ÚNMZ není zákonem svěřena pravomoc rozhodnout, kterou věcnou a právní problematiku je nezbytné podepřít technickou normou, a proto ÚNMZ ani žalovaný nemohou „[n]ezpochybnitelně rozhodnout o rozsahu právní závaznosti konkrétní technické normy“, když „[p]ovinnosti, které technicko-normalizačním orgánům ukládá zákon, tj. tvorbu, zajištění změn a zrušení technických norem a zajištění jejich vydání a distribuci, nelze ztotožnit s požadavkem na určení jejich právního postavení v souboru vnitrostátních právních předpisů“.

29. Žalovaný doplnil, že v návaznosti na novelizaci zákona o technických požadavcích na výrobky provedenou zákonem č. 526/2020 Sb. byly dne 30. 9. 2020 vyzvány veškeré ústřední orgány státní správy, včetně Ministerstva pro místní rozvoj, aby předložily České agentuře pro standardizaci seznam technických norem, které jsou v rámci jejich působnosti závazné. K tomuto kroku dle vyjádření žalovaného přistoupil povinný subjekt prostřednictvím uvedené agentury právě z důvodu nemožnosti jeho vlastní identifikace závazných technických norem souvisejících s jednotlivými oblastmi.
30. Žalovaný shrnul, že dle jeho názoru se žalobce domáhal odborného názoru povinné osoby, případně vytvoření informace nové ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. Dále bylo třeba dle jeho přesvědčení posoudit, zda byly v případě Žádosti splněny veškeré podmínky kladené na žádost dle § 14 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., který ukládá žadateli povinnost specifikovat a konkretizovat informaci, o jejíž vydání žádá. Žalovaný uzavřel, že bez údaje, které technické normy jsou podle Ministerstva pro místní rozvoj z hlediska jejich vazby na stavební zákon a jej provádějící právní předpisy závazné, nelze podmínky uvedené v tomto ustanovení považovat za splněné.
31. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

32. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť byly splněny podmínky uvedené v § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
33. Předmětem řešené věci je posouzení otázky, zda bylo možno žalobci odepřít jím požadovanou informaci ohledně seznamu a obsahu závazných technických norem v oblasti stavebních předpisů s poukazem na § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., podle něhož „[p]ovinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací“.
34. Soud předesílá, že dle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod „[s]voboda projevu a právo na informace jsou zaručeny“, přičemž dle ustanovení odstavce 5 téhož článku Listiny jsou státní orgány a orgány územní samosprávy „[p]ovinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon“.
35. Podle § 196 odst. 2 stavebního zákona platilo (k rozhodnému dni, tj. 30. 3. 2016), že „[p]okud tento zákon nebo jiný právní předpis vydaný k jeho provedení stanoví povinnost postupovat podle technické normy (ČSN, ČSN EN), musí být tato technická norma bezplatně veřejně přístupná“. Zákonodárce však nestanovil, jak má být toto zpřístupnění zajištěno, a kdo bude povinen tento požadavek zajistit.
36. Městský soud v Praze připomíná, že ve věci Žádosti žalobce již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 26. 3. 2020, čj. 5 A 122/2016 - 64, kdy vyhověl žalobcově žalobě na ochranu proti nečinnosti a uložil ÚNMZ povinnost vydat rozhodnutí o Žádosti do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, když dospěl k závěru, že žalovaný nevyřídil (ke dni

rozhodnutí soudu) Žádost v celém rozsahu, kdy část informace neposkytl, aniž by o zbytku žádosti bylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí.

37. Městský soud v Praze dále uvádí, že zdejší soud nedávno rozhodl rozsudkem ze dne 16. 12. 2020, čj. 5 A 145/2017 - 72, ve věci téhož žalobce a stejného žalovaného týkající se obdobné žádosti podle zákona č. 106/1999 Sb., a to ze dne 29. 5. 2015, kdy žalobce po povinném subjektu požadoval poskytnutí (i) seznamu všech technických norem (ČSN, ČSN EN), podle kterých stanoví povinnost postupovat stavební zákon a právní předpisy vydané k jeho provedení, (ii) internetových adres a všech míst, kde jsou tyto technické normy bezplatně a veřejně dostupné, a (iii) plného znění těchto technických norem. Tímto rozsudkem zdejší soud rozhodnutí žalovaného ohledně této žádosti pro nepřezkoumatelnost zrušil (dřívější rozhodnutí žalovaného k téže žádosti ze dne 29. 5. 2015 přitom zdejší soud zrušil již rozsudkem ze dne 19. 4. 2017, čj. 3 A 120/2015 - 44).
38. V tomto recentním rozsudku ve věci sp. zn. 5 A 145/2017 přitom zdejší soud vycházel jak ze své dřívější, shora uvedené judikatury, tak z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, čj. 1 As 162/2014 - 63, jenž se týkal poskytnutí závazných technických norem ke stavebním předpisům na základě zákona č. 106/1999 Sb., resp. veřejného a bezplatného přístupu k nim. Připomněl, že Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 19. 4. 2017, čj. 3 A 120/2015 - 44, vyslovil následující podstatné závěry: „V daném případě si žalovaný správní orgán musí nejprve vyjasnit otázku, čeho se žalobce přesně svou žádostí domáhá (již z důvodu vykonatelnosti rozhodnutí, na kterou žalobce u ústního jednání upozorňoval), resp. není-li z podané žádosti zcela jednoznačné, kterých technických norem se týká, měl by žalobce vyzvat ke sdělení, jakých konkrétních technických norem se žalobce domáhá tak, aby žádost žalobce korespondovala s rozhodnutím správního orgánu o poskytnutí požadované informace. Teprve po vyjasnění si žalobcova požadavku bude na místě, aby žalovaný o žádosti rozhodl a to v souladu se závazným právním názorem soudu i s výše uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu /jak již judikoval Nejvyšší správní soud, je věcí Úřadu (povinného subjektu, pozn. soudu), jak tento svůj závazek splní, například zda příslušné technické normy zveřejní na webových stránkách, (což učinilo Ministerstvo pro místní rozvoj v případě technické normy ČSN 73 6116) nebo zda zvolí jiné vhodné řešení. Pokud by Úřad úplné znění požadovaných technických norem ve stavebnictví zveřejnil, staly by se zveřejněnými informacemi podle § 3 odst. 4 zákona o informacích, na které by poté bylo možno pouze odkazovat podle § 6 odst. 1 zákona o informacích/“.
39. V citovaném rozsudku zdejší soud vycházel rovněž z dalších závěrů vyplývajících z odkazovaného rozsudku kasačního soudu, a to v tom směru, že české technické normy vydávané povinným subjektem jsou informacemi ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. a při jejich poskytování je tedy třeba postupovat podle tohoto zákona. Zákon o technických požadavcích na výrobky totiž nestanoví zvláštní právní úpravu ve smyslu § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., která by vylučovala poskytování technických norem z působnosti tohoto zákona. Úprava stanovená § 196 odst. 2 stavebního zákona je zvláštní právní úpravou předpokládanou § 5 odst. 8 zákona o technických požadavcích na výrobky, a uplatní se přednostně. Pokud právní předpis stanoví požadavek dodržení tzv. normové hodnoty, je třeba za technické normy ve smyslu § 196 odst. 2 stavebního zákona považovat i ty technické normy, které takovou hodnotu konkrétně stanoví.

40. Nejvyšší správní soud přitom k otázce bezplatného uveřejnění technických norem podle stavebních předpisů, resp. k jejich poskytování podle zákona č. 106/1999 Sb. ve svém shora odkazovaném rozsudku ze dne 28. 5. 2015, čj. 1 As 162/2014 - 63, uvedl: „*Není-li totiž dána překážka pro poskytnutí informace v podobě některého ze zákonných důvodů odepření žádosti podle zákona o svobodném přístupu k informacím, musí být podle Nejvyššího správního soudu dodržen pozitivní závazek bezplatného a veřejného zpřístupnění technických norem ve stavebnictví, vyplývající z § 196 odst. 2 stavebního zákona*“, přičemž jmenovitě „[t]echnické normy, podle kterých stanoví povinnost postupovat vyhláška č. 268/2009 Sb., proto také musí být bezplatně a veřejně přístupné. Tato vyhláška a vyhláška č. 501/2006 Sb. navíc nejsou jedinými prováděcími předpisy ke stavebnímu zákonu, které stanoví povinnost postupovat podle určitých technických norem. Jako příklad lze uvést ještě např. vyhlášku č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb, která dokonce na rozdíl od vyhlášky č. 268/2009 Sb. stanoví, že „[o]dchylky od norem jsou přípustné, pokud se prokáže, že navržené řešení odpovídá nejméně požadavkům těchto norem.“ (viz její § 15 odst. 2). I v případě zbylých prováděcích úprav by proto Úřad (povinný subjekt, pozn. soudu) měl zajistit bezplatný a veřejný přístup k dotčeným technickým normám.“. Nejvyšší správní soud tak výslovně konstatoval, že tím, kdo měl požadavek § 196 odst. 2 stavebního zákona naplnit, je (přínejmenším) ÚNMZ.
41. Dále je vhodné doplnit, že nad rámec nezbytného odůvodnění Městský soud v Praze ve svém recentním rozsudku zcela přiléhavě konstatoval, že „[s]tát a jeho orgány jsou povinny činit vše pro to, aby adresáti právních norem měli bezplatný a pokud možno technicky co nejsnazší a nejširší přístup k těmto právním normám. Ačkoli (závazné) technické normy nejsou vyhlášovány ve Sbírce zákonů, jsou součástí právních předpisů na ně závazně odkazujících, jak soud dovodil výše. Soud proto jako obiter dictum uvádí, že má za to, že ačkoli byl § 196 odst. 2 stavebního zákona následně vypuštěn a stavební zákon v platném a účinném znění obdobnou úpravu neobsahuje, musí být i k dnešnímu dni závazné stavební normy bezplatně veřejně přístupné“.
42. Osmnáctý senát zdejšího soudu považuje závěry plynoucí z citované judikatury správních soudů za naprosto jednoznačné, přiléhavé, zcela se s nimi ztotožňuje a vychází z nich i v nyní posuzované věci. Současně podotýká, že přestože byli žalovaní i povinný subjekt s těmito judikatorními východisky v době svého rozhodování seznámeni, evidentně je ve své rozhodovací praxi nerespektují – jak ostatně poukazoval též žalobce pod prvním žalobním bodem – a odmítají předmětné technické normy určit a následně žalobci poskytnout. Dovozejí, že tak nemohou učinit bez součinnosti s Ministerstvem pro místní rozvoj, které by jako gestor stavebního zákona specifikovalo okruh technických norem, které jsou závazné podle stavebních předpisů (pakliže by tyto normy neidentifikoval přímo žalobce jakožto žadatel o informaci). Přitom správní orgány jako důvod neposkytnutí této informace uvádějí § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. s tím, že jde o dotaz na jejich názor, který informační povinnosti podle uvedeného zákona nepodléhá.
43. Co se týče žalovaným namítané absence kompetence ÚNMZ k určení, zda je stavební norma závazná, či ne, a odkazu na gesci Ministerstva pro místní rozvoj, soud předesílá, že podstatné z hlediska vyřizování žádostí o poskytnutí informací v režimu zákona č. 106/1999 Sb. je, že povinný subjekt na základě své působnosti disponuje požadovanou informací, tj. všemi technickými normami, a taktéž jejich podмноžinou – všemi

závaznými stavebními normami, potažmo i jejich seznamem. Z výše citovaného právního názoru Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 As 162/2014 přitom jednoznačně vyplývá, že je to právě (přínejmenším) ÚNMZ, kdo má zajistit bezplatný přístup veřejnosti k závazným stavebně-technickým normám. Skutečnost, že povinný subjekt není schopen identifikovat z okruhu těchto informací, které má k dispozici, takové, které odpovídají Žádosti, nemůže být přičítána k tíži žalobce a omezovat tak fakticky jeho ústavně garantované právo na informace, které ve vztahu k závazným technickým normám ve stavebnictví aproboval ve shora uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud. Žalobní námitku zpochybňující závěr povinného subjektu a žalovaného, že ÚNMZ není kompetentní k určení příslušných technických norem, proto soud shledal důvodnou.

44. V návaznosti na tento závěr se proto soud nemohl ztotožnit ani s důvodem, pro který oba správní orgány Žádost odmítly, tedy že by údajně směřovala k dotazu na názor ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb.
45. Předmětné ustanovení § 2 odst. 4 bylo do zákona č. 106/1999 Sb. včleněno zákonem č. 61/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), ve znění zákona č. 81/2005 Sb., a zákon č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů. Ze zvláštní části důvodové zprávy k předmětnému ustanovení se přitom podává, že *„povinný subjekt je povinen poskytovat pouze ty informace, které se vztahují k jeho působnosti, a které má nebo by měl mít k dispozici. Naopak režim zákona o svobodném přístupu k informacím nestanovuje povinnost nové informace vytvářet či vyjadřovat názory povinného subjektu k určité problematice. Toto ustanovení nemá v žádném případě sloužit k nepřiměřenému zužování práva na informace, má pouze zamezit žádostem o informace mimo sféru zákona - zvláště časté jsou v této souvislosti žádosti o právní analýzy, hodnocení či zpracování smluv a podání - k vypracovávání takových materiálů nemůže být povinný subjekt nucen na základě své informační povinnosti, neboť taková úprava by byla zcela proti původnímu smyslu tohoto institutu.“* (sněmovní tisk č. 991, 4. volební období 2002-2006, digitální repozitář, www.psp.cz).
46. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 6. 2010, čj. 1 As 28/2010 - 86 č. 2128/2010 Sb. NSS, akcentoval, že ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. je třeba vykládat dle jeho účelu, jímž je bránit povinné subjekty před tím, aby se na ně žadatelé v režimu uvedeného zákona obraceli s žádostmi o zaujetí stanoviska v blíže specifikované věci, provedení právního výkladu, vytvoření či obstarání nové informace, již povinný subjekt nedisponuje a není povinen jí disponovat apod.
47. Současně správní soudy konstantně judikují, že z hlediska hmotněprávního pak může být žádost odmítnuta, jsou-li splněny dvě podmínky: požadovaná informace u povinného subjektu neexistuje (nebyla vytvořena, resp. zaznamenána ve smyslu § 3 odst. 3 zákona, případně v době podání žádosti u povinného subjektu již „neexistuje“) a současně povinný subjekt nemá zákonnou povinnost danou informací disponovat. Zdejší soud na tomto místě pro stručnost odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2015, čj. 3 As 115/2014 - 29, či ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 55/2014 - 33.

48. Nejvyšší správní soud v naposledy označeném rozhodnutí v tomto směru ve vztahu k § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. akcentoval, že „výluka z práva na informace obsažená v citovaném ustanovení se tak týká pouze těch názorů povinného subjektu, které dosud nebyly formálně zaujaty. Nejvyšší správní soud zde současně zdůraznil, že je nerozhodné, do jaké míry je požadovaná informace závazná, a to ať již pro služebně podřízené osoby či instančně podřízené správní orgány, nebo pro adresáty veřejné správy. Stejně tak není rozhodné, zda se jedná o názor oficiální, vyjádřený (resp. schválený) představenými osobami povinného subjektu, či o názor zaujatý úředními osobami, které se dané problematice věnují, aniž by měl „punc“ názoru oficiálního“. Uvedené závěry byly shodně aplikovány rovněž v rozsudku ze dne 19. 10. 2011, čj. 1 As 107/2011 - 70. Nejvyšší správní soud založil své posouzení na uvedených východiscích, přičemž rovněž uvedl, že „§ 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. nelze vykládat tak, že dopadá na objektivně existující informace, které jsou v dispozici povinného subjektu a jejichž obsahem je vyjádření názoru povinného subjektu na určitou věc.“.
49. Obdobným prizmatem ostatně nahlíží předmětné ustanovení i relevantní doktrinální závěry, dle nichž „[ú]čelem § 2 odst. 4 je bránit povinné subjekty před tím, aby byly na základě žádostí podle zákona o svobodném přístupu k informacím povinny zaujímat stanoviska v blíže specifikované věci, dále vysvětlovat výstupy ze své činnosti (např. úkony ve správním řízení), provádět právní výklady, vytvářet či obstarávat nové informace (právní či věcné expertizy, analýzy dat shromážděných při své rozhodovací činnosti apod.), jimiž nedisponují a nejsou povinny disponovat. (...) Ustanovení § 2 odst. 4 je úzce spjato s definicí informace v § 3 odst. 3, tj. že jde o obsah již zaznamenaný na nějakém nosiči (srov. proto také komentář k § 3), neboli s principem, že povinnost poskytovat informace míří do minulosti, tj. vůči skutečnostem, které již nastaly a trvají (nebo podle názoru žadatele nastat měly či mohly)“ (in JELÍNKOVÁ, J. - Zákon o svobodném přístupu k informacím, Praktický komentář, Wolters Kluwer, Praha, 2017).
50. Ve světle těchto východisek závěr žalovaného o naplnění zákonného důvodu pro odepření poskytnutí požadované informace uvedeného v § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. zjevně neobstojí. O dotaz na názor ve smyslu naposledy uvedeného ustanovení se v projednávané věci rozhodně nejednalo. Žádost nepochybně směřuje k informaci existentní (ve vnějším světě objektivně existující), kterou je povinný subjekt v souladu s výše uvedeným povinen disponovat, mít ji k dispozici a kromě jiného k ní i zajistit přístup. Byl-li povinný subjekt v souladu s dříve uvedeným zavázán veřejně zpřístupnit všechny závazné stavební normy, je zjevné, že bylo jeho úlohou zajistit (ať již by tak učinil sám, nebo ve spolupráci s gestorem v oblasti územního plánování a stavebního řádu – viz dále), aby byly v návaznosti na analýzu právních předpisů v oblasti stavebnictví příslušné technické normy identifikovány a zkompletovány.
51. I pokud povinný subjekt v okamžiku vyřizování Žádosti takto vytvořeným seznamem norem spadajících do předmětu Žádosti nedisponoval, jednalo se podle přesvědčení soudu o informaci, kterou byl povinen mít, a musel ji proto (sám či ve spolupráci s jiným orgánem veřejné moci – viz dále) vytvořit a žadateli poskytnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2015, čj. 6 As 136/2014 - 41, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, čj. 1 As 141/2011 - 67). V žádném ohledu však nelze takový postup zaměňovat s vytvořením názoru (tj. budoucí informace, již doposud neměl povinný subjekt povinnost disponovat) na dotaz veřejnosti. Jak uvedl Městský soud v

Praze v již připomínaném recentním rozsudku ze dne 16. 12. 2020, čj. 5 A 145/2017 - 72: „Závazné technické normy jsou svou povahou právními předpisy, neboť byly „tradičními“ právními předpisy (zákony, vyhlášky) závazným odkazem vtěleny do právního řádu. Závaznost právního předpisu je kategorií objektivní, nejde o názor, a jakkoli je v tomto případě dána specifická situace, pak dle soudu není možné, aby se státní orgány vyhýbaly odpovědnosti za to, že adresátům právních předpisů neposkytnou informaci, které právní předpisy jsou závazné...“. S tímto závěrem se beze zbytku nyní ztotožňuje i osmnáctý senát Městského soudu v Praze.

52. Soud tedy s odkazem na shora uvedené shrnuje, že žalobce nepochybil, pokud se se svou Žádostí obrátil na povinný subjekt. ÚNMZ byl v souladu s dříve uvedeným povinen požadovanými informacemi disponovat a žalobci je k jeho Žádosti poskytnout. Na uvedeném přitom nemohla ničeho změnit ani jeho případná obava z věcné chyby v takovémto posouzení či z poskytnutí nekompletní informace. Soud v této souvislosti připomíná, že jednoznačné vodítko pro určení, zda se v tom kterém případě jedná o závaznou stavebně-technickou normu, poskytl Nejvyšší správní soud v bodech 40 až 44 rozsudku ze dne 28. 5. 2015, čj. 1 As 162/2014 - 63.
53. Jak soud naznačil výše, pokud povinný subjekt informací nedisponoval (ač ji byl povinen mít) a byl ji tedy povinen vytvořit, přičemž se obával, že tak nemůže učinit bez součinnosti jiného orgánu veřejné moci, bylo podle přesvědčení soudu jeho povinností požádat procesně relevantním způsobem takový orgán v rámci vyřizování Žádosti o součinnost.
54. Soud má za to, že povinný subjekt byl v takovém případě při vyřizování Žádosti, resp. identifikaci technických norem spadajících do předmětu Žádosti, povinen konzultovat gestora stavebního zákona, tedy Ministerstvo pro místní rozvoj (srov. § 14 odst. 1 zákona č. 2/1969 Sb., ve znění pozdějších předpisů), a to nejen s ohledem na výše popsané povinnosti tvůrce/gestora právního předpisu podle čl. 45a odst. 2 Legislativních pravidel vlády, ale rovněž se zřetelem k zásadě spolupráce dle § 8 odst. 2 správního řádu. Ostatně v tomto duchu se vyjádřil Městský soud v Praze i v recentním rozsudku ze dne 16. 12. 2020, čj. 5 A 145/2017 - 72.
55. Soud v této souvislosti upozorňuje, že s takovým postupem zákon č. 106/1999 Sb. výslovně počítá, když v ustanovení § 14 odst. 7 písm. c) pamatuje na situaci, kdy povinný subjekt ve věci rozhodnutí o žádosti konzultuje jiný povinný subjekt, který má závažný zájem na rozhodnutí o žádosti [pro takový případ se mu prodlužuje lhůta pro vyřízení žádosti o 10 dní, přičemž o důvodech jejího prodloužení musí být žadatel vždy prokazatelně informován, a to před uplynutím základní patnáctidenní lhůty pro poskytnutí informace ve smyslu § 14 odst. 5 písm. d) téhož zákona].
56. Městský soud v Praze je přesvědčen, že v daném případě je Ministerstvo pro místní rozvoj, které má ve své působnosti přípravu stavebního zákona a prováděcích právních předpisů k němu a které tudíž rozhoduje o využití normativních odkazů na technické normy, čímž je v podstatě činí závaznou součástí právního řádu České republiky, právě takovým povinným subjektem, jenž má závažný zájem na rozhodnutí o Žádosti ve smyslu § 14 odst. 7 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb. Rovněž z doktrinárního výkladu k uvedenému ustanovení se podává, že „[k]onzultace s jiným povinným subjektem, který má závažný zájem na rozhodnutí o žádosti..., míří na případy, kdy např. jiný povinný subjekt je původcem

informace, nebo se požadované informace týkají jeho působnosti tak, že má závažný zájem na vyřízení žádosti“ (in JELÍNKOVÁ, J. - Zákon o svobodném přístupu k informacím, Praktický komentář, Wolters Kluwer, Praha, 2017).

57. Jakkoli tedy soud mohl nalézt jisté pochopení pro váhání povinného subjektu, resp. žalovaného stran určení technických norem spadajících pod předmět Žádosti, zdůrazňuje, že situaci, kdy oba správní orgány fakticky přiznávají, že bez součinnosti s Ministerstvem pro místní rozvoj nejsou schopny požadované informace vybrat z množiny všech technických norem, které má ÚNMZ v dispozici, měli povinný subjekt a žalovaný vyřešit namísto odmítnutí Žádosti s poukazem na § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. tak, že se v rámci vyřizování Žádosti obrátí v souladu s § 14 odst. 7 písm. c) zákona na Ministerstvo pro místní rozvoj s žádostí o součinnost.
58. Ze správního spisu přitom nevyplývá, že by povinný subjekt nebo žalovaný jakoukoli konzultaci ve věci Žádosti s Ministerstvem pro místní rozvoj (v prodloužené lhůtě pro vyřízení žádosti a po informování žalobce) provedli. Naopak se namísto toho pokusili řízení o Žádosti přerušit a uložit žalobci, aby požadované informace fakticky vyžádal u ministerstva (pro nicotnost však bylo předmětné usnesení následně žalovaným zrušeno).
59. Soud shrnuje, že pokud správní orgány namísto postupu podle § 14 odst. 7 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb. přistoupily k odmítnutí Žádosti s poukazem na § 2 odst. 4 zákona, zatížily Napadené rozhodnutí nejen vadou nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky (co do aplikovaného důvodu nevyhovění Žádosti), ale především vadou spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít (či dokonce mělo) za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Pokud by totiž tato konzultace byla provedena, lze důvodně předpokládat, že by se podařilo požadované závazné stavebně-technické normy identifikovat a následně v souladu s dosavadní judikaturou žalobci poskytnout, a rozhodnutí o odmítnutí žádosti opírající se o důvod uvedený v § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. by tak nebylo vydáno.
60. Pokud jde o další žalobní námitky, soud se za této situace s přihlédnutím ke shora vyloženým závěrům nezabýval v detailu námitkami uvedenými pod třetím žalobním bodem, v němž žalobce indikativně vyjmenovává seznam norem, které mu poskytnuty nebyly. Mezi stranami ostatně v tomto směru nebylo sporu o tom, že správní orgány všechny požadované normy žalobci neposkytly. Tvrzení uvedené pod druhým žalobním bodem, že byly naopak poskytnuty jiné osobě (tehdejšímu žadateli) dříve, je pak ryze spekulativní (sám žalobce jej označuje za domněnku) a pro samé jádro posuzované věci nepodstatné.
61. Soud pak nemohl žalovanému přisvědčit ani v tom, že žalobce nenaplnil požadavky kladené na žádost v § 14 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. Žalobcem v posuzované věci podaná Žádost je jednoznačná, její obsah nevzbuzuje žádné pochybnosti o tom, jakých informací se žalobce jejím prostřednictvím domáhá. Žalobce požaduje, stručně řečeno, poskytnutí všech závazných technických norem ke stavebním předpisům k určitému datu. Jde nepochybně o uzavřenou množinu norem. Jak již bylo uvedeno výše, není povinností žalobce, aby tyto normy musel pro kladné vyřízení Žádosti povinným subjektem sám jednotlivě identifikovat. Nad rámec nezbytného odůvodnění pak soud dodává, že tento

argument žalovaného není na místě ani po procedurální stránce. I pokud by totiž soud hypoteticky připustil, že Žádost skutečně nesplňovala požadavky § 14 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., měl povinný subjekt postupovat dle § 14 odst. 5 písm. b) téhož zákona, tj. vyzvat žalobce aby ji upřesnil (a v případě jejího neupřesnění ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení výzvy, rozhodnout o odmítnutí žádosti). Povinný subjekt ani žalovaný však takto nepostupovali a Žádost meritorně posoudili a odmítli s odůvodněním, že se jedná o dotaz na názor povinného subjektu.

62. Soud za této situace s ohledem na shora vyslovené závěry zvažoval (a to i s přihlédnutím k žalobnímu návrhu) aplikovatelnost imperativu plynoucího z § 16 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., jak jej ustáleně interpretuje soudní praxe, na projednávanou věc. Podle uvedeného ustanovení soud, nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 3. 2010, čj. 1 As 8/2010 - 65, bodě 21 „[s]mysl § 16 odst. 4 (dnes odstavce 5, pozn. soudu) věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím je třeba spatřovat v tom, že pokud nejsou naplněny důvody pro odmítnutí žádosti, které jsou přezkoumatelným způsobem vyjádřeny ve správním rozhodnutí, je soud povinen zrušit rozhodnutí odvolacího správního orgánu i správního orgánu I. stupně a přikázat správnímu orgánu I. stupně poskytnout žadateli požadované informace. To vede ke zrychlení celého postupu.“
63. Jak vyplývá z § 16 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., soud přezkoumává, zda jsou dány důvody k případnému odmítnutí žádosti. Přezkoumáním se přitom rozumí taková činnost soudu, při níž soud posuzuje, zda důvody, o něž povinný subjekt odmítnutí poskytnutí informací opřel, ob stojí či nikoli (a toliko *prima facie* posuzuje existenci eventuálních dalších důvodů pro jejich odepření; srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2017, čj. 5 As 236/2016 - 104, a v něm citovanou judikaturu). Podle soudu by v posuzovaném případě, a to i s ohledem na dosavadní jednoznačné judikatorní závěry, zjevně žádný důvod pro odmítnutí poskytnutí závazných technických norem ke stavebním předpisům žalobci zřejmě neměl být dán.
64. Soud zdůrazňuje, že žalovaný odmítl žalobci (potažmo i tehdejšímu žadateli) poskytnout informace obdobného charakteru již poněkolkáté, a to přes existující soudní rozhodnutí, z nichž plyne nárok veřejnosti (žadatelů) na přístup k českým závazným stavebně-technickým normám. V této souvislosti považuje soud za příhodné připomenout rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2016, čj. 3 As 278/2015 - 44, který konstatoval: „V rozsudku č. j. 6 As 113/2014 – 35, zmiňovaném oběma stranami, se zdejší soud podrobně zabýval problematikou obstrukčního jednání správního orgánu v řízení o poskytnutí informací. Z hlediska efektivit y soudní ochrany je nepochybně relevantní, že oddalováním poskytnutí informace zpravidla ztrácí její zpřístupnění postupně na významu, což nepochybně platí i v projednávaném případě. S ohledem na to § 16 odst. 4 (dnes odstavce 5, pozn. soudu) informačního zákona umožňuje, a to navzdory kasačnímu principu ovládajícímu české správní soudnictví, namísto prostého vrácení věci povinnému subjektu, nařídít povinnému subjektu požadované informace rovnou poskytnout a zabránit tak správním orgánům ve „zdržovací taktice“. Zařazení citovaného ustanovení do informačního zákona bylo vyvoláno právě praxí některých správních orgánů, které kasačního principu při soudním přezkumu zneužívaly

k tomu, že informace opakovaně, a to i po prohraných soudních sporech, neposkytly a informaci vždy znovu odepřely pouze s pozměněným právním odůvodněním.

Uvedenou funkci § 16 odst. 4 informačního zákona potvrdil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62, kde zmínil jeho význam pro rychlé a účinné dosažení žádaných informací při zdržovací taktice správních orgánů. Krajský soud tak má prostřednictvím předmětného ustanovení prostor, aby posoudil, zda existují důvody pro odmítnutí žádosti o informace. Nejsou-li takové důvody, je povinen povinnému subjektu nařídit požadované informace poskytnout. Tím je bráněno povinným subjektům, aby z důvodů, které nemusejí být navenek vždy zřejmé, poskytnutí informace žadatelům významně stěžovaly a oddalovaly. Jak přitom uvedl zdejší soud v rozsudku č. j. 6 As 113/2014 – 35, úkolem správního soudnictví je čelit těmto snahám nerespektovat zákon, přičemž musí nalézt procesní prostředky, jak povinné subjekty přimět k tomu, aby informaci, která poskytnuta být má, poskytly řádně a bez průtahů (srov. též usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 - 98).

Lze tedy shrnout, že efektivní prostředek k dosažení cíle (soudní ochrany) představuje řízení o žalobě podle § 65 odst. 1 s. ř. s., v jeho rámci pak případně postup dle § 16 odst. 4 informačního zákona.“

65. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 10. 2018, čj. 7 As 192/2017 - 35, to vše lakonicky shrnul s tím, že „[s]myslem pravomoci soudu dle § 16 odst. 4 (dnes odstavce 5, pozn. soudu) věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím je tedy rozetnout gordický uzel nekončících procesních obstrukcí či procesního „ping-pongu“ mezi odvolacím správním orgánem a povinným subjektem. Právě uvedené ustanovení, spojené s ústavním požadavkem rychlé a efektivní soudní ochrany práv žadatelů o informace, tedy poskytuje správnímu soudnictví zcela odlišný rámec pro jeho činnost.“.
66. Ustanovení § 16 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. tedy neposkytuje soudu žádný prostor pro úvahu o dalším postupu. Je-li splněna hypotéza citovaného ustanovení, je soud povinen napadené rozhodnutí zrušit a nařídit povinnému subjektu poskytnout požadované informace. Toto ustanovení tedy zavádí do soudního řízení správního ovládaného principem kasačním prvky principu apelačního. Jak bylo vyloženo výše, smyslem a účelem této úpravy je jednak zabránit „ping-pongu“ mezi povinným subjektem na straně jedné a odvolacím správním orgánem nebo správními soudy na straně druhé, jednak zajistit, že prostřednictvím soudní ochrany bude rychle a účinně dosaženo poskytnutí informace v případech, kdy poskytnuta být má, avšak povinný subjekt ani odvolací správní orgán tak neučinily. Soud má při postupu podle § 16 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. nejen postavení orgánu kasačního, nýbrž i postavení orgánu nalézajícího hmotné právo. Je tedy na něm, aby ověřil, zda byl dostatečně zjištěn skutkový stav, a pokud ne, aby jej v potřebné míře zjistil, a poté aby posoudil, zda existují důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li takové důvody, je povinen povinnému subjektu nařídit požadované informace poskytnout (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, čj. 10 As 112/2015 - 54).
67. Soud nicméně na daném skutkovém půdorysu nemohl podle § 16 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. postupovat. Nemohl totiž bez povšimnutí ponechat dvě zásadní skutečnosti. Jednak je třeba upozornit na to, že dřívější rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 9.

2015, čj. 11 A 3/2014 - 82, nebyl shledán při nařízení výkonu rozhodnutí po materiální stránce vykonatelný, jelikož technické normy, které měly být tehdejšímu žadateli podle tohoto rozsudku poskytnuty, nebyly v rozsudku žádným způsobem identifikovány. Současně pak soud nemohl odhlédnout od toho, že žádné technické normy, na něž by se Žádost mohla vztahovat, nejsou součástí správního spisu předloženého soudu. Ač se tedy soud v právní rovině s ohledem na dosavadní judikaturu správních soudů ve věci bezplatného přístupu veřejnosti k závazným stavebně-technickým normám domnívá, že poskytnutí těchto norem žalobci by nemělo nic bránit, není s to za uvedené situace tyto normy sám dostatečně identifikovat tak, aby byla zajištěna eventuelní vykonatelnost informačního příkazu požadujícího k jejich vydání.

68. Proto soud k vydání informačního příkazu ve smyslu § 16 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. za dané situace nepřistoupil. Soud nicméně zdůrazňuje, že povinnost ÚNMZ poskytnout žalobci v součinnosti s Ministerstvem pro místní rozvoj požadovanou informaci je vzhledem k výše uvedenému dána.

VI. Závěr a náklady řízení

69. S ohledem na vše shora uvedené soud shledal žalobu důvodnou, neboť Napadené rozhodnutí stojí na nesprávném právním důvodu odmítnutí žádosti (§ 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb.), tudíž je nezákonné, a zároveň žalovaný zatížil Napadené rozhodnutí vadou spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Proto soud zrušil Napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení
70. V něm správní orgán provede za účelem poskytnutí informace požadované v Žádosti konzultaci s Ministerstvem pro místní rozvoj, které je gestorem stavebních předpisů, tak, aby byly určeny všechny technické normy (ČSN, ČSN EN), podle kterých stanovil povinnost postupovat stavební zákon a právní předpisy vydané k jeho provedení ke dni 30. 3. 2016, a to při respektu k zákonným lhůtám a dalším podmínkám, které pro takový případ stanoví § 14 odst. 7 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb.
71. Soud nepovažoval za nezbytné zrušit zároveň Prvostupňové rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.), jelikož bude na dalším uvážení žalovaného, zda vytýkané vady napraví v rámci odvolacího řízení nebo věc vrátí povinnému subjektu k dalšímu řízení.
72. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
73. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje toliko zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, neboť žalobce nebyl v řízení zastoupen.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. května 2021

Mgr. Aleš Sabol
předseda senátu